

„Стабатъ матеръ“, кантата „Богъ и природата“ и една опера „Обричането на Йефтая“, минала при неособенъ успѣхъ въ Мюнхенъ. Сжщата участъ е имала и последвалата комическа опера „Двамата халифи“. За да подготви на оперитѣ си единъ по-голямъ успѣхъ, М. отива въ Виена. Тукъ той си спечелва име на голѣмъ пианистъ, очудвайки съ играта си Хумела и Мошелеса, но операта му „Двамата халифи“ и тукъ минала при посрѣдственъ успѣхъ. По съветитѣ на Салиери, М. се отправя за Италия, и 1815 го виждаме въ Венеция. По това време Росини е билъ на върха на славата си и, повлиянъ отъ него, той започва да пише въ италиански стилъ — съ характерната негова мелодика. Съ една редица италиански опери, писани отъ 1815 до 1823, М. се добира до известни успѣхи: „Ромилда и Констанца“ (1818), „Ема ди Ресбургъ“ (1819), „Маргерита Д'Анжию“ (1820), „Млѣчокътъ отъ Граната“ (1822) и „Алманзоръ“. Най-значителната негова творба отъ това десетилѣтие е „Кръстоносецътъ-рицаръ въ Египетъ“, писана за Венеция презъ 1824. При представянето на „Ема ди Ресбургъ“ въ Дрезденъ, присъствалия Карлъ Мария фонъ Веберъ, съ когото М. е билъ съученикъ при абатъ Фоглеръ въ Дармщадтъ, останалъ огорченъ отъ обстоятелството, че неговиятъ другаръ по учение е потъналъ всецѣло въ италианското оперно море. Веберъ забелязалъ: Колко жалко, че М. се е оставилъ да бжде тъй съблазненъ. Той, който обладаваше такъвъ голѣмъ, джлбокъ нѣмски талантъ, — отъ когото азъ се страхувахъ — е могълъ да напише такова нѣщо. Въ неговата „Йефтая“ има толкова прекрасно — а тукъ само това, което може да се хареса единствено на италианската маса“. Повлиянъ отъ бележката на Вебера, М. престава да пише въ италиански стилъ. 1825 го виждаме въ Берлинъ, но тукъ не може да се задържи, поради всемогъществото на Спонтини. Поради причини отъ семеенъ характеръ (оженването му, смъртъта на баща му и на две негови деца) цѣли шестъ години М. не се занимава съ композиция. 1826 той отива въ Парижъ. Тукъ написва първата

си творба, следъ 6-годишното мълчание — романтическата опера „Роберто-дяволъ“, имала необикновено голѣмъ — сензационенъ успѣхъ въ „Голѣмата опера“.

Още по-голямъ е билъ успѣхътъ на следващата негова опера „Хугеноти“ (1836), и М. получава славата на голѣмъ оперенъ компонистъ, името на когото се разнасяло по цѣла Европа. 1832 започва да работи върху „Африканка“, но я изоставя, защото либретото не било готово въ окончателния му видъ. 1842 се дава въ Берлинъ „Хугеноти“ и, следъ голѣмия ѝ успѣхъ, М. се установява тамъ на продължително мѣстожителство, като получава титлата „генералмузикдиректоръ“ (наследникъ на Спонтини) — безъ, обаче, да напуща окончателно Парижъ. Освенъ две голѣми творби — оперитѣ: „Полски лагеръ въ Силезия“ (писана по желанието на Фридрихъ Вилхелмъ IV за откриването на новия оперенъ театъръ) и „Северната звезда“, М. написва въ Берлинъ и други, малки и голѣми, нѣща, музика за разни случаи, хоровеъ за „Евменидитъ“ и музика къмъ една трагедия, писана отъ неговия братъ Михаилъ. 1849 въ Парижъ се явява на сцена многоочакваната негова опера „Пророкъ“, имала успѣха на „Робертъ“ и „Хугеноти“, и обиколила въ кжсо време всички европейски оперни сцени. Съ разклатено здраве, М. е продължавалъ пакъ да твори: хорове, кантати, 91-ви псаломъ и комическата опера „Динора“ (1859), а съ последни сили е довършилъ „Африканка“, която се дава следъ неговата смъртъ, презъ априлъ 1865 въ Парижъ („Голѣмата опера“). Като човѣкъ и артистъ, М. е притежавалъ отлични качества: голѣма частъ отъ своето състояние той е отреждалъ за обществени цели, между друго — и фондътъ „Майерберъ“, за поддържане на млади, талантиви музиканти въ Берлинъ. Като ярка сияйна звезда е грѣялъ М. на оперния небосклонъ презъ миналия вѣкъ: съ своята прелестна мелодика, захващащъ ритъмъ, богата хармония, майсторско обхождане съ гласовѣтъ и изкустна инструментация — използване безъ остатъкъ на оркестровитѣ срѣдства, богатитѣ ефекти отъ дина-